За това прочее смы лишени отъ небесно-то това дарованіе отъ единомысліе-то и за това нито въ градиця-та, нито въ кѫща-та, нито въ роднины-ты, нито въ черковы-ты срѣщамы единомысліе-то и съгласіе-то.

Любезни братіа, днешна-та Апостолска заповѣдь е полезна не само на дѹшѫ-тѫ, нъ и на тѣло-то. Блаженъ онзи градъ, онѫзи кѫщѫ, онова общество, гдѣто единъ дрѹгы си търпать слабости-ты, и тамъ владѣе любовь-та, отъ коѭ-то произхождать сичкы-ты земленны благыны, както и вѣчно-то спасеніе—За това често трѣба да си напомнѫмы Апостолско-то поржчваніе, което казва „Мы силни-ти трѣба да търпимъ слабости-ты на безсилны-ты, а не само на себе си да оугодѫвамы.“ И тогыва ще испълнимъ Божіа-тъ законъ, както казва на дрѹго мѣсто Апостолъ-тъ 1).

ТЪЛКОВАНІЕ ВЪ ПЪРВО-ТО ПАВЛОВО ПОСЛАНІЕ КЪ КОРИНѲАНОМЪ,

КОЕ-ТО СА ЧЕТЕ ВЪ ОСМѪ-ТѪ НЕДѢЛІѪ.

„Бра́тіе, молю́ вы́ и́менемъ Гда́ на́шегѡ Іи́са Хрта....“ (зач· рк҃в гл. а҃ 10).

Коринѳъ е градъ отъ Ахаіа въ старѫ Гърціѭ, богатъ въ старо врѣме и съ много жители; въ него са намѣрвахѫ много софисти, оратори, и философи, въ тойзи прочее знаменитъ градъ, като доде Павелъ, посѣ първы-ты сѣмена отъ Євангелскы-ты догматы, и Криспъ Архисѵнагогъ Іѹдейскы повѣрва съ цѣлыа-тъ си домъ 2) както и дрѹгы Коринѳане повѣрвахѫ и са кръщавахѫ. По Божіе повѣленіе тамъ останѫ Павелъ и поучаваше годинѫ и шесть мѣсаци 3), А като си отиде отъ Коринѳъ, писа първо-то това посланіе свое на Коринѳаны-ты, като зе причинѫ отъ тѣхно-то писмо, което мѹ бѣхѫ проводили, и го пытахѫ въ него за дѣвство и бракъ 4). А това посланіе не съдържава само отговоръ-тъ на писмо-то имъ, нъ обѣма и много чюдесны съвѣты за разны прѣдмѣты, и мъмраніа за отцѣпленіа-та и грѣхове-ты, които са поѧвили подырь излазаніе-то мѹ отъ тамъ; и най-напрѣдъ спорѣдъ обычаа-тъ си, като гы молитствѹва и хвали, начнава съвѣтованіа-та си къмъ тѣхъ.

„Братіа, моліѫ вы са въ име-то на Господа нашего Іисѹса Хріста, да говорите синца сѫщо-то, а не дрѹгъ да говори това, а дрѹгъ онова, и тѫй да ставать по междѹ ви распри и отцѣпленіа, нъ не стига само да говорите сѫщо, а трѣба дѹмы-ты ви, мысли-ты ви и мнѣніа-та ви да имать съвьршено съгласіе; защото ми извѣстихѫ за васъ нѣкои отъ Хлоисенѫ-тѫ кѫщѫ, чи сте имали по междѹ си распры, сирѣчь чи дрѹгъ отъ васъ казва, азъ, защото ме поѹчи Павелъ и повѣрвахъ, сьмъ Павловъ, а дрѹгъ, казва, азъ сьмь Аполлосовъ, защото чрѣзъ него повѣрвахъ, а дрѹгъ, азъ сьмь отъ Кифа, а дрѹгъ, азъ сьмь Хрістовъ оученикъ. Чи кой е Павелъ? А кой Аполлосъ? не ли сѫ само слѹжители чрѣзъ кои-то повѣрвахте? Азъ насадихъ, Аполлосъ напои, а Богъ направи да порасте 5); а тѫй като казвате чи сте послѣдователи мои, или на Аполлоса, или на Кифа, отдѣлате са отъ

1) Галат. 6 2. 2) Дѣіан. 18 8. 3) Дѣіан. 9 10. 4) 1 Коріѳ. 7 1—16 5. 5) 1 Коріѳ гл. 3 ст. 5—6.